

SOLDATERLØJER

af C. Hostrup.

(1850. Det kgl. Teater.)

E. Horneman.

Allegro.

I. *p* cre - - seen - - do

Vilmer.

1. Saa bi - ster som den vre - de Bjørn Sol da - ten gaar mod
2. Paa Landet i den stil - le Vraa Sol - da - tens An - komst
3. Du Gamle, som en Pi - ge - flok be - vog - ter un - der
4. Og du, som med saa me - gen List i Bur din Guld - fugl

Fjen - ders Flok, men og for Lan - dets eg - ne Børn han tidt kan væ - re
er en Fest; men, smuk - ke Glut, pas ba - re paa! han bli - ver dig saa
Hu - sets Tag, lidt Bry - de - ri Sol - da - ten nok dig skaf - fer paa dit
sæt - te lod, og tror den sik - ker der - jo vist! du styr - ker kun din

far - lig nok. Thi, vil man til Ryg - tet lyt - te, han ska - der mer og
dyr en Gjæst. Du gjer - ne ham vil be - vær - te, om lidt han ber og
Du - e - slag. Du før har dem let kor - rex - et, men nu - hvad sker? det
Fjen - des Mod. Du fast paa din Kløgt tør li - de, men før du ser, man

saa - rer fler og gjør sig et stør - re Byt - te, me - dens han er i Kvar - ter.
ta - ger mer, ind - til i dit aab - ne Hjør - te fun - det han har et Kvar - ter.
gaar ej mer, Sol - da - ten dem har for - hex - et, me - dens han var i Kvar - ter.
af dig ler, Sol - da - ten for - staar at stri - de, selv naar han er i Kvar - ter.

Allegretto.

130

Emilie.

E. Horneman.

II.

1. Tro du mig, Far, saa vil Lyk-ken rent os svi-ge, det tør jeg si-ge Mi-
 2. Ja jeg har Ret-ik-ke? det maa du mig la-de, ej bør du ly-de Re-
 3. Men lil-le Far, du er og-saa rent af-la-ve, ej du dig bry-der om

ni-ste-ren til Trods; naar ej Sol-da-ten kan ta-le med sin Pi-ge,
 gje-rin-gen i sligt, der ved Ar-me-en jo li-der me-gen Ska-de,
 mit og Lan-dets Vel. Hvor-for skal jeg nu paa Lof-tet mig be-gra-ve,

hvor skal han da hen-te Mo-det til at slaas? Ej hun med Graad vil ham
 og jeg mig kje-der saa gan-ske gy-se-ligt. Ej tør du pi-ne din
 hvor med det før-ste jeg kje-der mig i-hjel? Men hvis du vil væ-re

Kjæk-he-den rø-ve, nej, selv hun u-syn-lic vil fø-re ham an; hun vil ham læ-re at
 Dat-ter saa-længe, om an-dre end gjør det, saa nænner ej du, ej kan du at-ter i
 grum u-den Li-ge, nu vel da-saa prøv! men jeg taa-ler det ej: da vil om Bi-stand jeg

Lange.

slaas som en Lø-ve. Ja lær ham og før ham, naar ba-re du kan.
 Bu-ret mig stænge. Jo, det kan og det tør og det vil jeg nu.
 raa-be og skrige. Ja raab kun, og skrig kun, og gaa saa din Vej!

Moderato.

E. Bruun.

III. *mf*

Barding.

1. Hist i sin Re-de hun maa sig kje-de, mens der er
 2. Og saa han ta-ler og hen-de ma-ler sin sø-de

Liv og un-ge Folk her ne-de; hun svagt for- nemmer de gla-de Stem-mer, men ak, hun
 Drøm og si-ne su-re Kva-ler; hun vil sig gjer-ne mod Fa-ren vær-ne og staar i-

kommer ej af Fængslet ud. De tab-te Glæ-der hun dybt be græder, da ind en
 mod saa tap-pert hun for-maar. Men min Ma gi-ster vil bli-ve bi-ster og fy-re

ung og dan-net Her-re træ-der; hver Sorg maa svinde, han vil for hen-de sig vi-se
 løs med Aandens bed-ste Gni-ster, og før han en-der, jeg ved hun brænder, hun brænder

som et himmelsk Sende-bud.
 ganske op med Hud og Haar.

Vivace.

E. Horneman.

Anker.

IV. 1. Bed-ste Hr. Lange, vi skal dem fan-ge, kjen-de De skal nu, at Mag-ten vi
 2. Kom, det er il-de Ti-den at spil-de, nu jeg ham lok-ker fra hans Re-si-

har, snart skal De san-de, at det maa stran-de, naar man vil hol-de Sol-da-ten for
 dens, jeg gaar med Knar-ken, fri er da Mar-ken, og du kan tum-le paa Gaar-den i-

Vilmer. *Anker.* *Vilmer.* *Anker.*

Nar. Pla-nen er lagt! Pla-nen er lagt! Skjælv for vor Magt! Skjælv for vor Magt. Tag Dem i-
 mens. Du hol-der Stand. Jeg hol-der Stand. Gjør hvad du kan. Gjør hvad jeg kan. Saa gaar det

Vilmer. *Anker.*

agt! Tag dig i- agt! Frygt du kun ik-ke, snart skal han lig-ge fan-gen, be-
 an! Blot det gaar an! Plad-sen er aa-ben, brug di-ne Vaa-ben! Stær-kest er

sej-ret, ja knust for min Fod. Hid med min Fjen-de! og jeg skal vin-de, om det skal
 dog en for-el-sket Sol dat: Hjør-ter-ne har han, Fæst-nin-gen tar han, Frø-ke-nen

ko-ste Blod.
 staar pa-rat.

Allegro moderato.

133

Barding.

E. Horneman.

V. *1. Ja* tro mig min Ven, man maa lir - ke smaat for at vir - ke godt paa et
Glob. 2. Men kom-mer det blot paa Dis - put - ter an? *Bar.* Ja saa rut - ter man med hvad

kvin - de - ligt Ge - myt, og først for at prø - ve sin Fjen - des Magt faar man
 Aan - den bedst for - maar. *Gl.* Og al - tid det sam - me da hæn - der sig? *Bar.* Ja man

hen - de bragt i en lil - le lun Dis - pyt. Dis - pyt - ten sti - ger, man Om - vej gjør og
 en - der ej, før man fat paa Haan - den faar. For - bav - set bli - ve hun sag - tens vil, men

Øj - et si - ger, hvad Mun - den ik - ke tør; til sidst, af Stri - den varm, man
 suc - ces - si - ve hun væn - ner sig der - til. Det kom - mer snart saa vidt, at

ten. Glob.

Barding.

gri - ber hen des Arm, Ja men hun? Hun gjør in - gen Al - larm.
 hun den ræk - ker frit, og du tar den, og Byt - tet er dit.

Vivace.

Lange.

VI

1. Hr. Lieut - nant ja, nu maa jeg af - sted, Far - vel jeg maa Dem si - ge; men
 Bar. 2. Naa skynd dig lidt! *Lan.* Det ha - ster jo ej, de bli - ve nok paa Ste - det. Se,

Vilmer.

før De a - ner, kom - mer jeg med en ung og dej - lig Pi - ge. Hvad, De os for - la - de vil?
 Mads, du ta - ger den - ne Ka - vaj og læg - ger ud paa Sæ - det. Ja men, Husbond er det værdt?
Mads.

Lange. *Barding.* *Lange.*

Ej min Be - slut - ning De svæk - ker. Nej, nu er du nødt der - til. Der er no - get som
 Rej - sen vil Dem ik - ke nyt - te. *Lan.* Har du ej at ly - stre lært? Jo, jeg skal hol - de
Mads.

Bar. og Vil.

træk - ker. Kjør kun du og rejs din Vej, om det saa var en U - ge, In - gen Hast! ge -
 Bøt - te. Rejs du ba - re - det saa - mæn mig hjer - te - lig for - nøj - er, naar du kom - mer
Bar. og Vil.

Barding. *Vilmer.*

ner dig ej! jeg Ti - den nok skal bru - ge. Rejs du ba - re! Rejs De ba - re
 hjem i - gjen, saa skal du hø - re Løj - er. *Alle.* Gid med Held nu - gid med Held nu

Barding. *Begge.*

Stol De kun paa mig og Jens! Vi for - sva - re vi for - sva - re Gaar - den her i - mens.
 Rej - sen De fuld - en - de maa! Saa far - vel nu - saa far - vel nu! Lad det hur - tigt gaa!

Andantino.

E. Horneman.

VII. *Vilmer.*

1. Han er der hun har det nu læ-ser hun mit Brev! Hvad kan, hvad vil hun
 2. Hvad gjør jeg? hun tø-ver hvis hun nu ik-ke kom? O saa er Haa-bet

si-ge? mon ej for frit jeg skrev? Nu staar hun for-bav-set og grun-der paa et Svar. O
 sluk-ket, og fæl-det er min Dom, Men tys, tys! Jeg sag-te vil kig-ge lidt der ind-der

bank ej, mit Hjer-te! end-nu er Him-len klar.
 er hun der er hun, jeg hø-rer hen-des Trin.

Andantino.

E. Horneman.

VIII. *Vilm. 1. Hvor - for vil De da ik-ke tro, at mangt et fy-rikt Sind i
 Emilie. 2. En Lieutnant al-tid godt for-staar at si-ge smuk-ke Ting, med
 Vilm. 3. O glem den dum-me Vi-se dog, den ta-ler Hovmods Ord! Emilie. En*

De-res dy-be øj-e - par med Glæ-de sku-er ind? Den nor-di-ske Ma-
 Smiger-ord jo al-le Da-mer kjø-rer han i Ring; fer var De grumme
 Vi-se rø-ber of-te bedst, hvad dybt i Hjer-tet bor. *Vilmer.* O tro mig, naar for

gi - ster har De alt gjort gan - ske tam, og tro De mig E - mi - li - e! saa
flink der - i, men nu dog me - get mer, De sik - kert har Dem ø - vet stærkt, hvor
Dem jeg staar, gaar Mo - det fluks sin Vej. *Emilie*. Ja De som stod i Rug - le - regn, De

gaar det fler end ham.
De var i Kvar - ter.
skjæl - ver vist for mig.

Allegro grazioso.

Vilmer. P. Heise.

IX. 1. Der bor et Bil - led i min Barm, det
2. Og det var dig, jeg har ej Ro, jeg
3. O blot et Ord, o kun et Nik! *E.* Hvor
4. O du er min! *E.* Ja din er jeg. *Vil.* O

al - tid er der til ste - de. Det fulg - te mig ud i Sla - gets Larm, det
kan det ej læn - ger døl - ge. Sig, maa i mit Bryst dit Bil - led bo, og
kan vel til Svar De trænge? Det var ik - ke skjult for De - res Blik, at
Glæ - de, jeg knap kan rumme! *Beg.* O Haab, som mig fulg - te hver en Vej, din

styr - ked i Fa - rens Stund min Arm, det var min Trøst og min Glæ - de.
vil du mig skjæn - ke Haand og Tro og gjen - nem Li - vet mig føl - ge?
hvad De for lan - ger alt De fik, De har det ej - et saa læn - ge.
ven - li - ge Røst be - drog mig ej, nu skal den al - drig for - stum - me.

Allegro.

E. Horneman.

Lange.

X. *1. Nej* hør, hvor-dan er det, hvor-dan er det dog nu fat? *Knap* har Hu-set jeg for-ladt, saa er
Bard. 2. Nej det kjæ-re Venner_kjæ-re Venner ej jeg kan, me dens det te kom i Stand, gik jeg
Glob. 3. Men Gud. De maa ik-ke. De maa ik-ke væ-re vred. *L.* De maa gi-ve mig Besked *B.* Du maa

Al-ting som be-sat. Men du, som min Nøg-le, som min Nøg-le har for-vart, du maa
 med den ga-le Mand; thi vi holdt i Ha-ven. holdt i Ha-ven Con-fe-rens, og min
 si-ge hvad du ved. *L.* De var hos min Dat-ter. *G.* Ja hos Frø-ke-nen jeg var, men hun

Barding. *Lange.*

gjø-re mig det klart i en Fart. Ja men kjæ-re, go-de Ven Driv nu
 Nøg-le jeg i-mens gav til Jens. *Lan.* Hr. Ma gi-ster saa maa De. *Gl.* Maa jeg
 sik-ker-lig mig har holdt for Nar. *Lan.* Maa nu din Be-sked vi faa! *Bar.* De nu

Emilie. *Alle.*

ik-ke Ti-den hen! Ja Hr. Barding sku-er grant, han vist Re-de paa det fandt. Ja
 ik-ke væ-re fri? *Em.* Nej Ma gi-ste-ren har set, al-ler bedsthvadder er sket. *Alle.* Ja
 og-saa skrif-te maa. *Gl.* Ja De kjen-der det vel bedst. *E.* Nej jeg dum er som en Hest. *Alle.* O

hør, De det kjen-der. De det kjen-der aa-benbart, De maa gjø-re mig det klart i en Fart.
 hør, De det kjen-der. De det kjen-der aa-benbart, De maa gjø-re mig det klart i en Fart.
 klar mig nu den-ne. klar mig den-ne Hurlum-hei! Hvem kan le-de mig paa Vej? *Vil.* Det kan jeg.

Vivace.

XI.

Mads. 1. Høj - est i Sta - ten knej - ser Sol - da - ten, alt han faar, thi nu staar en -
Vilmer. 2. Jeg kun som Naa - de o - ver al Maa - de pri - se vil, at du til din
Lan. 3. Spø - gen, I ø - ved, Sam - ling mig rø ved, jer Be - svær hav - de nær jeg

hver ham gjer - ne bi. *Barding.* Ja, jeg nu fat - ter hvor - dan han at - ter
 Haand mig vær - dig fandt. *Emilie.* O da nu al - le ned for jer fal - de,
 løn - net med min Stok. Men jeg nu at - ter høj - lig den skat - ter,

u - ge - nert har hu - sert med rus - sisk De - spo - ti. Jeg blev kjørt
 kun - de jeg hel - ler ej mig vi - se u - ga - lant, *Kor.* De blev kjørt
 og jeg ber: kom med mer, lidt mer af sam - me Skok! *Vilmer.* Hjul - pet mig,
Kor. Hjul - pet Dem,
Anker. Hvis Dem min
Kor. Hvis Dem vor

Glob.

Barding.

om i - blin - de. Mig har de luk - ket in - de; men man maa dog sig fin - de
 om i - blin - de. Dem har man luk - ket in - de; men De maa dog Dem fin - de
 som han plej - er, har den - ne Lu - ren - drej - er, o men den bed - ste Sej - er
 som han plej - er, har den - ne Lu - ren - drej - er, o men den bed - ste Sej - er
 Spøg for - nøj - er, jeg mig tak - nem - lig bøj - er, men af Sol da - ter - løj - er
 Spøg for - nøj - er, vi os tak - nem - lig bøj - er, men af Sol da - ter - løj - er

1. ro - lig der i.
 ro - lig der i.
 selv jeg dog vandt.
 selv De dog vandt.
 har De vel nok.
 har De vel nok.